

alternativ med mindre ændringer lader sig indpasse i den bestående lovgivning, har det fællesnordiske embedsmandsudvalg anbefalet, jfr. betænkningens side 18-21, at man vælger sidstnævnte alternativ, og har udarbejdet det i betænkningen indeholdte lovforslag i overensstemmelse hermed.

Ifølge konventionens art. 1 skal ansøgeren opfylde følgende betingelser for at få ansøgningen bevilget; såfremt betingelserne er opfyldt, må ansøgningen ikke afslås.

1) Ansøgningen skal indgives indenfor et bestemt tidsrum, som ikke må begynde senere end ved ansøgerens fyldte 18. år, og som ikke må slutte tidligere end ved hans 21. år.

2) Ansøgeren skal vedblivende have haft bopæl i den pågældende stat i en periode, som sammenlagt ikke må være på mere end 10 år, og heraf højst 5 år umiddelbart før ansøgningens indgivelse.

3) Ansøgeren må ikke have begået visse forbrydelser.

4) Ansøgeren skal altid have været statsløs.

For at indfødsretslovens § 3, stk. 1, kan tilpasses til kravene i FN-konventionen, vil det således være nødvendigt at nedsætte det antal år, hvori ansøgeren skal have opholdt sig her i landet; dette har hidtil udgjort mindst 18 år, og må ifølge konventionen, som nævnt foran, højst udgøre i alt 10 år. Da konventionens bestemmelser imidlertid muliggør, at det kan forlanges, at de 10 års ophold her i landet skal have fundet sted under ansøgerens opvækst, medens han går i skole og i øvrigt får sin uddannelse, og i det hele i de år, hvor mulighederne for en indlevelse i danske forhold må antages at være størst, har man ikke fundet det betænkeligt at lempe bestemmelsen i overensstemmelse med konventionens krav. I konsekvens heraf og da den omstændighed alene, at en person er født her i landet, ikke kan antages at skabe nogen egentlig tilknytning til danske forhold, har man endvidere ikke fundet det nødvendigt at opretholde kravet om, at den pågældende skal være født her i landet. — Ved bestemmelsens udformning har man også tillagt det vægt, at lempelserne ikke blot kommer til at gælde for personer, der er statsløse, men for enhver udlænding, idet erfaringerne fra praksis har vist, at det ofte er meget vanskeligt at afgøre, om en person er statsløs. I øvrigt foreslås — bortset fra ændringer af redaktionel karakter — ikke nogen ændringer i § 3, stk. 1; det foreslås således ikke, at ansøgeren skal opfylde visse vandelsbetingelser, og den hidtil bestående adgang til, at ansøgeren kan afgive erklæring i 2 år, efter at han er blevet 21 år — som er myndighedsalderen ifølge de fleste fremmede landes lovgivning — foreslås opretholdt.

Til nr. 2 (§ 8, stk. 2).

Dette ændringsforslag er ligeledes begrundet i ønsket om at opfylde kravene i FN-konventionen om begrænsning af statsløshed.

Ifølge indfødsretslovens § 8, stk. 1, taber en person, der er født i udlandet og aldrig har boet her i riget og ej heller opholdt sig her under forhold, der tyder på samhørighed med Danmark, som hovedregel sin danske indfødsret ved det fyldte 22. år. Det kan dog efter ansøgning indgivet inden dette tidspunkt ved kongelig resolution tillades, at indfødsretten bevares. Stk. 2 bestemmer, at taber nogen sin indfødsret efter stk. 1, taber også den pågældendes børn indfødsretten, hvis det har erhvervet den gennem ham (hende). Den principielle betydning af § 8 er at hindre, at indfødsretten i det uendelige kan overføres fra den ene generation til den næste for personer, som under deres ophold i udlandet har mistet deres tilknytning til danske forhold.

Statsløshedskonventionens artikel 6 fastsætter imidlertid, at såfremt loven i en kontraherende stat foreskriver, at en persons børn automatisk mister deres statsborgerret som bipersoner ved hovedpersonens bortfald af statsborgerretten, skal bortfaldet af børnenes vedkommende være betinget af, at disse er i besiddelse af eller erhverver anden statsborgerret.

I overensstemmelse med betænkningen, jfr. side 22 og 31, foreslås det derfor til den gældende bestemmelse i § 8, stk. 2, at føje ordene: „medmindre barnet derved bliver statsløst“ — idet man, uanset at den foreslåede tilføjelse egentlig strider mod princippet i § 8, dog har ment at burde imødekomme statsløshedskonventionen på dette punkt. Ændringen må antages at ville få ringe betydning i praksis, idet kun børn, der fødes inden faderens (moderens) fyldte 22. år, og som på dette tidspunkt ikke er i besiddelse af anden statsborgerret, vil kunne fortsætte med at være danske statsborgere.

Til nr. 3 og 4 (§ 10 A og B).

De i statsborgerretslovens § 10 A og § 10 B indeholdte bestemmelser er som foran nævnt særbestemmelser, som kun vedrører statsborgerretsforholdene mellem de nordiske lande, og som kun gælder i henhold til særlig aftale mellem to eller flere af disse lande.

Til nr. 3 (§ 10 A).

I § 10 A, 1. stk., foreslås henvisningen til § 3 udeladt som konsekvens af, at kravet om fødsel her i landet foreslås ophævet i § 3, stk. 1.

I § 10 A, 2. stk., foreslås det — som en konsekvens af, at der ifølge § 3, stk. 1, fremtidig kun kræves 10